

Refleksjonsbrev for mai – Tellus

På årets dugnad, som var nå i mai, fikk vi hjelp til å sette staur ned i jorden, som en start på sanseløypa vår. I sanseløypa skal det, som vi nevnte i forrige refleksjonsbrev, henges opp ulike sansematerialer. Det var i boken «Alt jeg kan» av Grete Helle og Tom Rune Fløgstad (2019) at vi ble inspirert til å lage en slik løype, etter at vi hadde lekt litt med tanken om å flytte prosjektet ut, og være mer bevisst på sanselek utendørs, enn vi har vært tidligere. I kapittelet «Sansene» finnes et bilde av en slik løype, som ble laget i en barnehage. Før vi gikk i gang med å lage løypa måtte vi lese oss opp på lover og regler ang hjemmelagede uteleker, med tanke på sikkerheten til barna. Noen regler er klare og veldig tydelige, mens andre er litt diffuse og krever refleksjon og tolkning.

Vi valgte å bruke slitesterkt tau på toppen, festet stramt med pålestikk. Ulike materialer som rør, pappkjerne, bjørkeris, kjeler, svamper med mer henger ned fra tauet. Materialene festet vi med garn, fordi vi ønsket å bruke noe som kunne ryke lett, mtp sikkerhet. Da løypa var ferdig så den slik ut:

Vi hadde mange tanker om hva som kom til å skje når barna så løypa for første gang. Ville de oppdage den uten at vi viste den? Ville de bruke materialene slik vi så for oss?

Aller først rev de ned absolutt alle materialene, da garnet var altfor svakt:-D Det var en interessant observasjon. Vi måtte naturligvis finne en litt sterkere snor og henge opp alle igjen, og mens vi gjorde den jobben gikk de rundt med materialene og lekte med dem. Noen brukte de lange plastrørene som fløyter ved å blåse pipelyd inn i dem.

Her er en skjematisk oversikt over noen av de møtene med materialene som ble annerledes enn slik vi så for oss. Observasjonene er gjort av noen enkeltbarn og ikke hele gruppen samtidig, naturligvis.

Hva så vi for oss?	Hva skjedde?
<p>Kjeler og stekepanner:</p> <p>Vi så for oss at vi ville bruke pinner eller annet håndredskap for å slå på de for å lage lyd.</p>	<p>De slo de mot hverandre, dro i dem, og slo de mot stauren.</p>
<p>Tomme pappkjerner:</p> <p>Vi så for oss at de skulle slå dem sammen.</p>	<p>De tok kjernen mot munnen og ropte i den, og laget lyd.</p>
<p>Teppeprøver:</p> <p>Vi så for oss at de ville kjenne på dem med hånden, og bli fascinert av at de snurrer i vinden.</p>	<p>Et barn tok en teppeprøve på hvert kinn og sa «mmmm kos»</p>

Hvorfor ble det så annerledes enn vi så for oss? Kan det ha noe med at de ser løypen fra en annen vinkel enn oss? De ser opp på materialene, og får en annen synsvinkel enn oss. Hvordan påvirker det lekeinvitasjonen?

Det ble også satt opp hyller i vognskuret på dugnaden, slik at vi lettere kan ha tilgang til våre gjenbruksmaterialer i utetiden. Materialene skal sorteres og oppbevares i kurver, som kan tas ut og inn av skuret. Noen av materialene blir rett og slett ødelagt dersom de ligger ute i all slags vær.

Lukt! Våren/sommeren er absolutt tiden for å stimulere luktesansen. I starten av mai kunne vi kjenne en lukt av gjødsel som var så sterk at vi hadde problemer med å lukte når barna hadde bæsje i bleien sin. Denne gikk over, og nå kjenner vi lukten av gress, blomster og sommer. I hagen vår har vi både syriner, morelltrær, nypebusker, ripsbusk og epletre. Det blomstrer, og vi kjenner lukten. Barna oppfordres til å lukte, og de øver seg på å bruke nesene til akkurat dette. For det er nemlig ikke sånn at luktesansen er så godt treng når barna er små. Det å lukte ligger ikke like naturlig for de små barna som for eksempel det å smake. Det må øves på, og vi setter ord på det mens vi øver. Noen blåser ut, mens andre trekker inn.

Smak! Vi har vært på vår første ordentlige tur i skogen, og mens vi fikk øvd godt på vestibulærsansen på vei inn mellom høye trær, røtter, bekker og steiner, fikk vi også smakt på kløver!

Vi har brukt mye 17.mai musikk denne måneden, både korpsmusikk og 17.maisanger som ja, vi elsker og Norge i rødt hvitt og blått. Disse barna husker ikke noe fra fjorårets 17.mai, og vi synes det er fint å forberede dem, ved å spille musikk de mest sannsynlig kommer til å høre, vise flagg de vil se, og rope HURRA! Musikk inviterer til dans, så vi har både marsjert og danset, til korpsmusikk.

Litteratur:

Helle & Fløgstad, 2019. Alt jeg kan. Cappelen Damm Akademisk.